

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОЎНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕЊІНА

ГАЗЕТА УЗНАГАРОДЖАНА
ГАНАРОВАЙ ГРАМАТАЙ
ВЯРХОЎНАГА САВЕТА БССР

1983

15

СНЕЖНЯ
ЧАЦВЕР
№ 35 (1411)

Выходзіць раз
у тыдзень

Выдаецца з 1922 года.

ДВА ЗАЛАТЫЯ МЕДАЛІ

заваяваў студэнт юрфака Камандар Маджыдаў у спаборніцтвах за Кубак свету, якія праходзілі ў грэчаскім горадзе Салонікі. Выйграўшы ўсе паядынкі, Маджыдаў стаў пераможцам у вагавой катэгорыі да 62 кг. Другім медалём ён узнагароджаны за агульнакамандую перамогу.

І. УЛАДЗІМІРАЎ,
наш кар.

ПЕРАМОЖЦАМІ

III раённага агляду-конкурсу сродкаў галаснасці народнага кантролю і «Камсамольскага пракэктара» прызнаны камітэт народнага кантролю і штаб «КП» БДУ імя У. І. Леўіна. Яны ўзнагароджаны Ганаровымі граматамі.

С. РАМАНАВА,
студэнтка факультэта
журналістыкі.

ПРАЙШЛА

справаздачна-выбарная канферэнцыя маладых вучоных універсітэта. У яе рабоце прынялі ўдзел 73 чалавекі. Са справаздачным дакладам выступіў старшыня савета дацэнт А. А. Патрын, які ахарактарызаваў асноўныя напрамкі работы савета маладых вучоных у 1982—1983 гг. Было адзначана, што ў цэлым за справаздачны перыяд саветам праведзена значная работа па павышэнню грамадскай і палітычнай актыўнасці маладых вучоных, па арганізацыі канферэнцый, аглядаў-конкурсаў, вылучэнню работ на прэміі, на рэспубліканскія і ўсесаюзныя агляды-конкурсы, вырашаны шэраг арганізацыйных пытанняў.

На канферэнцыі таксама выступілі старшыня савета маладых вучоных геаграфічнага факультэта А. М. Вітанка і намеснік старшыні савета маладых вучоных універсітэта М. А. Мажэйка.

Граматамі камітэта камсамола універсітэта за вялікую арганізацыйную работу з маладымі вучонымі ўзнагароджаны К. М. Бяляўскі, П. А. Вакульчык, А. М. Вітанка, Т. Ф. Даніленка, В. І. Лобач, С. І. Максімаў, А. Ф. Нікіценка, А. А. Патрын, В. В. Сяргенкава, В. П. Супрун, М. П. Цвірко і Я. С. Яскевіч.

Прысутныя аднадушна прызналі здавальняючай работу савета, які ўжо чацвёрты раз запар прызнаецца лепшым сярод саветаў маладых вучоных рэспублікі.

Т. ДАЊІЛЕНКА.

ПАРТРЭТ студэнта IV курса фізічнага факультэта Хаанга Суана Хонга хацелася б пацаць са слоў яго аднакурсніка Ле Ны Хунга:

— Вельмі добры, шчыры чалавек. Умее перажываць за іншых і галоўнае — своечасова дапамагчы. Цікавы суб'ядседнік. Галоўнае яго захапленне — спорт.

— Для таго, каб чалавек быў заўсёды бадзёрым, меў добры настрой, патрэбна займацца спортам, — гаворыць і сам Суан Хонг.

Ён цікавіцца не толькі настольным тэнісам, хоць гэта яго любімы від спорту, але і футболам, мае першы разрад па шахматах. Шмат часу аддае Хонг трэніроўкам і спартыўным спаборніцтвам. Але гэта не перашкаджае вучобе.

Ён знаходзіць час і для грамадскай работы. Ніколі не стаіць ад яе ў баку. Ініцыятывы і здольны чалавек.

Нядаўна ў інтэрнаце № 2, у якім жыве Суан Хонг, праводзіліся спаборніцтвы па настольнаму тэнісу. Хонг заваяваў першае месца. Расказ аб гэтых спаборніцтвах вы зможаце прачытаць у наступным нумары.

Н. ТРУБЧЫК,
студэнтка факультэта
журналістыкі.
Фота С. Плыткевіча.

К 25-ЛЕТІЮ ФИЗИЧЕСКОГО ФАКУЛЬТЕТА

Белые дороги,
Буря разыгралась,
Страхи и тревоги —
Спутник декабря.
Вот уже ты встретил
Первую усталость,
И смеялся ветер,
Волос серебрят.

Белые дороги,
Много ли вас будет?
По колени ноги
Провалились в снег.
Пробы и ошибки.
Кто же вас забудет?
А потом улыбка —
Путь открыт для всех.

А победы звуки —
Стимул для стремленья.
Вот и флаг науки
Ты нести готов...
Стои! Сдержи вздох грудной
И отдай почтенье, —
Сзади самых трудных
25 шагов.

Не гляди устало,
Стоя на распутье,
Ведь дорог немало
Знаний и добра.
А пошли по этой,
Так уж не забудьте
Крикнуть против ветра:
«Физике — ура!»

И отдай все силы
С трепетом и страстью,
Чтоб дороги были
Начаты не зря.
И ты станешь гордым,
Ведь поймешь отчасти
Красоту природы
В бурю декабря.

Н. ГАПОНЕНКО,
студент IV курса физфака.

● МАСТАЦКАЯ САМАДЗЕЙНАСЦЬ ●

ТАЛЕНТЫ—ЁСЦЬ

ХУТКА АДБУДЗЕЦЦА агляд-конкурс мастацкай самадзейнасці. Старанна рыхтуюцца да яго студэнты факультэта журналістыкі. Як вядома, у мінулым годзе мы занялі адно з апошніх месцаў.

Нядаўна на факультэце адбыўся агляд мастацкай самадзейнасці. Пераможцам стаў трэці курс. Першы і другі занялі адпаведна другое і трэцяе месцы. Выступленне трэцякурснікаў вызначалася добрай падрыхтоўкай усіх нумароў праграмы, у чым вялікая заслуга вядучай Святланы Карпяковай і актыўных удзельнікаў Івана Арлова, Наталлі Курбацкай, Ірыны Саўчук.

Цікавым было выступленне першакурснікаў. Тут патрэбна адзначыць артыстызм і добрую падрыхтоўку Ірыны Капусцінай, якая выканала песню «Я цябе ніколі не забуду». Выступленне Ігара Савосценкі, які прачытаў некалькі пародый, неаднаразова перапынялася апладысмантамі. Да лепшых нумароў хочацца аднесці і выступленне Ірыны Кезік, якая прачытала верш Уладзіміра Турліна «Пяшчотнае паданне».

Сваё выступленне студэнты II курса пачалі эстрадным танцам. Гэты нумар падрыхтавалі Нэла Марцынкевіч, Алена Пекар і Наталля Каткова.

У. ГАРНІЦКІ.

● ГАЗЕТА ВЫСТУПІЛА. ШТО ЗРОБЛЕНА? ●

ЛІХТАРЫКУ АДКАЗВАЮЦЬ

У МАТЭРЫЯЛЕ «Вечныя» студэнты паняволі (№ 30 ад 10 лістапада 1983 г.) крытыкавалася работа вучэбнага сектара камітэта камсамола універсітэта. Крытыка прызнана правільнай. Вырашана абнавіць стэнд «Лепшыя студэнты універсітэта» да 10 лютага 1984 года. Зараз праводзіцца падбор кандыдатур для Дошкі гонару. Стэнд «Пераможцы сацыялістычнага спаборніцтва» будзе афармляцца пасля падвядзення вынікаў спаборніцтва, прысвечанага 40-годдзю вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

А. САМОЙЛАЎ,
намеснік сакратара камітэта камсамола
універсітэта па вучэбнай рабоце.

АД РЕДАКЦЫІ. Як бачна са слоў намесніка сакратара камітэта камсамола, выступленне Ліхтарыка скранула з «мёртвай» кропкі праблему «вечных» студэнтаў. Разам з тым, калі мы правільна зразумелі таварыша А. Самойлава, стэнд «Пераможцы сацыялістычнага спаборніцтва» будзе афармлены не раней восені 1984 года. Ці не занадта доўгі тэрмін!

● АЛІМПІЯДА ●

І ТЭОРЫЯ, І ПРАКТЫКА

НЯДАЎНА ў Свядлоўску праходзіў III тур трэцяй Усесаюзнай алімпіяды «Студэнт і навукова-тэхнічны прагрэс» па правазнаўству. У заключным этапе алімпіяды прынялі ўдзел 15 зборных каманд саюзных рэспублік, Масквы і Ленінграда. У састаў каманды Беларускай ССР уваходзілі тры студэнты БДУ імя У. І. Леўіна і адзін з Гродзенскага універсітэта — усе пераможцы і прызёры рэспубліканскай алімпіяды па правазнаўству.

Напярэдадні алімпіяды адбылася навуковая канферэнцыя на тэму «Актуальныя пытанні развіцця дзяржавы і права на сучасным этапе». Актыўны ўдзел у ёй прынялі ўсе члены каманды БССР.

На працягу двух дзён 63 удзельнікі алімпіяды выконвалі кантрольныя заданні па 5 юрыдычных дысцыплінах — тэорыі дзяржавы і права; савецкаму дзяржаўнаму, крымінальнаму, грамадзянскаму праву і крыміналістыцы (ці адміністрацыйнаму праву — па выбару ўдзельнікаў).

У выніку праведзенага конкурсу чатыры ўдзельнікі набралі па 43 балы з 50. Сярод іх і студэнт 4 курса юрфака І. Ждановіч. Пераможцам алімпіяды аб'яўлены прадстаўнік каманды Украінскай ССР В. Пастухоў. Другое месца было прысуджана тром студэнтам, сярод якіх і І. Ждановіч. Трэцімі прызёрамі сталі два яе ўдзельнікі, у тым ліку і студэнт 3 курса юрфака А. Самойлаў. Чацвёртае месца заняла студэнтка 4 курса юрфака І. Шынкевіч разам з удзельнікам каманды УССР.

Усе прызёры ўзнагароджаны граматамі аргкамітэта алімпіяды і каштоўнымі падарункамі.

На алімпіядзе вызначаліся таксама пераможцы і прызёры па асобных юрыдычных дысцыплінах. Сярод іх былі і члены каманды Беларускай ССР. Так, І. Ждановіч прызнаны пераможцам у выкананні конкурснага задання па савецкаму дзяржаўнаму праву і другім прызёрам па адміністрацыйнаму праву, А. Самойлаў — пераможцам па адміністрацыйнаму праву і другім прызёрам па савецкаму дзяржаўнаму праву, І. Шынкевіч заняла другое месца па грамадзянскаму праву, В. Пячорскі, студэнт Гродзенскага універсітэта, — трэці прызёр па савецкаму дзяржаўнаму праву.

У неафіцыйным камандным заліку каманда Беларускай ССР заняла першае месца, абагнаўшы каманды РСФСР і УССР.

Усяго ўдзельнікі каманды Беларускай ССР атрымалі 15 Ганаровых граматаў аргкамітэта алімпіяды.

Г. ВАРАБЕЙ,
дацэнт, кіраўнік каманды.

БУДУЮЦЬ НОВАЕ ЖЫЦЦЁ

ДАЛЁКА-ДАЛЁКА ад нашай краіны, ля заходніх берагоў Афрыкі, у Атлантычным акіяне згубіліся два астравы — Сан-Томэ і Прынсіпі. Першы з іх атрымаў сваю назву ў дзень адкрыцця, на свята Святога Тома. А другі быў названы ў гонар партугальскага прынца. З таго далёкага 1470 года і да 1975 гэтыя астравы былі калоніямі Партугаліі. Але перад тым, як пачаць расказ аб іх сённяшнім дні, — невялікая даведка.

Сан-Томэ і Прынсіпі — дэмакратычная рэспубліка. Сталіца — Сан-Томэ. Плошча астравоў — 964 км². Адлегласць паміж астравамі — каля 200 км. Насельніцтва — каля 100 тыс. чалавек. Дзяржаўная мова — партугальская. Асноўныя экспартуемыя прадукты — кава, бананы.

12 ліпеня сантамійцы святкуюць сваё нацыянальнае свята. У гэты дзень, у 1975 годзе, Сан-Томэ і Прынсіпі атрымалі незалежнасць. З таго часу народ гэтай краіны сам стварае сваю гісторыю. Бясплатнае навучанне і медыцынскае абслугоўванне, выкладанне ў школе сантамійскай мовы — вось найбольш значныя факты новага жыцця. Поўным ходам ідзе працэс ліквідацыі непісьменнасці, але каб пакончыць з ёй, маладая краіна павінна мець кваліфікаваных спецыялістаў, якія будуць весці работу ся-

род насельніцтва. Сантамійцы вучацца, старыя і маладыя, у сябе на радзіме і за мяжой. Сем студэнтаў-сантамійцаў вучацца ў Мінску.

Адэліна да Кошта — студэнт факультэта журналістыкі БДУ імя У. І. Леніна. Выбар прафесіі для яго не быў выпадковым. Яшчэ ў час вучобы ў ліцэі пачаў сумяшчаць вучобу і журналіцкую працу. Працаваў на радыё. Зараз Адэліна ўжо другакурснік. У сувязі са святам, якое адзначала моладзь Сан-Томэ і Прынсіпі нядаўна, я ўзяла ў студэнта інтэрв'ю:

— Чаму нацыянальны дзень моладзі святкуюцца іменна 5 лістапада?

— Разам з партыяй за вызваленне Сан-Томэ і Прынсіпі змагалася моладзь краіны. Маладзёжны, і ў прыватнасці студэнцкі рух быў дзейнай і аўтарытэтнай сілай. 5 лістапада 1974 года адбылася самая вялікая студэнцкая маніфестацыя. Сабраўшыся перад міністэрствам, студэнты сантамійскага ліцэя патрабавалі выключэння з прафесарскага саставу некаторых выкладчыкаў. Я сам удзельнічаў у гэтай маніфестацыі. Мы выступалі таксама супраць несправядлівасцей, якія дапускаліся ў адносінах да нашых студэнтаў выкладчыкамі, большасць якіх была з Партугаліі. Пасля маніфестацыі вызвалены рух у калоніях разгарнуўся з новай сілай.

— А якая роля моладзі ў

цяперашнім жыцці краіны?

— Краіна наша яшчэ вельмі маладая. У нас малады ўрад, многа моладзі, роля якой у будаўніцтве новага жыцця адзначаецца на ўсіх партыйных і маладзёжных форумах. Нашы юнакі і дзяўчаты прымаюць самы актыўны ўдзел у кампаніі па ліквідацыі непісьменнасці, праводзяць ідэалагічную работу сярод насельніцтва, нярэдка з'яўляюцца ініцыятарамі суботнікаў.

Калі ў 1980 годзе ў нас праводзіўся пераліс насельніцтва, то асноўную частку работы рабілі маладзёжныя брыгады, дадае зямлячка і аднакурсніца Адэліна — Маргарэт Радрыгес.

Так што, як бачыце, моладзь у нас на самых перадавых пазіцыях. Цяпер можна сказаць, што і сама маладзёжная арганізацыя стала больш згуртаванай. Асабліва дапамог гэтаму I Кангрэс моладзі, што адбыўся ў сталіцы ў 1978 годзе.

...Маргарэт доўга і з захапленнем раскажае пра святкаванне ў краіне нацыянальных свят, пра справы і клопаты сваіх суайчыннікаў, па маёй просьбе — крыху пра сябе. Як і Адэліна, яна паступіла на факультэт журналістыкі, ужо маючы за плячыма вопыт работы на радыё. Пачала працаваць у Міністэрстве інфармацыі ў аддзеле бібліятэк і

чытальных залаў пасля заканчэння ліцэя. У той жа час была рэдактарам штотыднёвай радыёпраграмы маладзёжнай арганізацыі. Потым па прапанове кіраўніцтва нацыянальнага радыё стала дыктарам. Маргарэт вельмі падабаецца яе работа, а зараз — вучоба. Спытала ў яе, кім будзе працаваць, калі вернецца на радзіму, — дыктарам ці журналістам? Яна сказала, што калі будзе неабходна, то пастараецца сумяшчаць абедзве прафесіі. Хутчэй за ўсё гэта спатрэбіцца, таму што спецыялістаў маладой краіне пакуль што не хапае.

I Адэліна, і Маргарэт, як, напэўна, і ўсе студэнты-сантамійцы, хочучы хутчэй вярнуцца на радзіму. Яны разам са сваім народам будуць новае жыццё.

С. ВЯРОХА,
студэнтка факультэта журналістыкі.

● У ТВОРЧЫХ АБ'ЯДНАННЯХ ●

УЗНІМАЕ ЛЁЗЫ «РУНЬ»...

ЧАРГОВАЕ пасяджэнне літаб'яднання «Рунь», якое існуе пры факультэце журналістыкі ўжо некалькі гадоў, праходзіла надзвычай бурна. На гэты раз разбіралі вершы першакурснікаў.

— А зараз паслухаем Марыну Карыцкую, — прапанаваў кіраўнік аб'яднання М. Р. Каваленка. — Калі ласка, Марына.

Думкі, нечаканыя і супярэчлівыя, яркія і рэльефныя вобразы, непадробная музыкальнасць... Многія вершы прымусалі сур'эзна задумацца. Кожны з прысутных, а тут сабраліся гурткоўцы і проста аматары паэтычнага слова, знаходзіў у іх нешта сваё, блізкае.

Пачалося абмеркаванне. Марыне карысна было пачуць пра слабыя месцы ў сваіх вершах. Такія парады, шчырая сяброўская крытыка заўсёды дапамагаюць.

Нечакана ўспыхнула спрэчка аб праблемах сучаснай паэзіі.

— Вершы павінны мець грамадзянскае гучанне, — гаворыць студэнт 2 курса Віктар Чарняўскі. — Прадмет іх даследавання — вострыя пытанні сучаснасці, якія хваляюць кожнага. Толькі тады, калі паэзія будзе адлюстроўваць іх, яна апраўдае сваё прызначэнне. На жаль, часта назіраецца

адваротнае. Прачытаўшы некаторыя вершы журналістаў і філолагаў, можна пераканацца, што многім з іх характэрны павярхоўнасць, адсутнасць тэмы, цвёрдай грамадзянскай паэзіі. I яшчэ — у многіх пачынаючых паэтаў адчуваецца празмернае захапленне сваёй асобай...

— Пачакай, калі ласка, — не згаджаецца Віктар Бабей. — Я згодзен з табай наконт пошукаў уласнага творчага «я», але зусім не лічу, што ў вершах павінны адсутнічаць чалавечыя пачуцці, перажыванні, настрой. Лірызм дапамагае адчуць галоўную думку верша.

Размова зацягнулася. Кожная выказаная думка мела сваю цікавасць і арыгінальнасць. У канцы пасяджэння была складзена праграма дзейнасці літаб'яднання. На наступнае пасяджэнне гурткоўцы вырашылі запрасіць паэта Янку Сіпакова.

С. РАМАНОВА,
студэнтка факультэта журналістыкі.

НА ЗДЫМКАХ: кіраўнік літаб'яднання Мікола Рыгоравіч Каваленка; гурткоўцы ўважліва слухаюць сваіх таварышаў.

Фота С. ПЛЫТКЕВІЧА.

● НАПЯРЭДАДНІ СЕСІІ ●

ХТО ДАПАМОЖА ДВОЕЧНІКАМ?

ЯК ІМКЛІВА БЯЖЫЦЬ ЧАС! Не паспееш азірнуцца, і прыдзе сесія — самы адказны для студэнта час. I зноў — хваляванні. У залікоўцы паяўляюцца першыя адзнакі, якія, на жаль, не заўсёды радуюць. А што гаварыць пра тых, для каго запаветнай марай з'яўляецца слабенка тройка, а жаданне не заўсёды збываецца. Вось тады і пачынаюцца «блуканні па пакутах», адстаючых разбіраюць на камсамольскіх сходах, куратарскіх гадзінах...

I ўсё ж, нягледзячы на ўсе прымаемыя меры, адстаючыя ёсць заўсёды. Не з'яўляецца выключэннем і чацвёртая група цяпершняга трэцяга курса хімічнага факультэта: у мінулую сесію 7 чалавек атрымалі незадавальняючыя адзнакі.

— Чаму так атрымалася? Што зрабіць, каб палепшыць паспяховасць у групе?

Адказаць на гэтыя пытанні ніхто не здолеў. Тым часам двоечнікі не думаюць выпраўляць становішча: да заняткаў рыхтуюцца дрэнна, часта прапускаюць лекцыі. А Зою Кунаш і Рыгора Кагана ўжо адлічылі з факультэта: яны своечасова не здалі акадэмічныя запазычанасці па фізічнай хіміі.

...Празвінеў званок: скончылася апошняя пара, але студэнты засталіся на сваіх месцах: ідзе размова аб паспяховасці. Па ўсім відаць, што такія гутаркі адбываюцца не так уж і рэдка і паспелі надакучыць.

Камсорг групы Таццяна Гулькевіч лічыць, што ў дрэннай паспяховасці вінаваты самі двоечнікі:

— Яны не звярталіся за дапамогай, на занятках бываюць не кожны дзень.

Размову працягвае куратар Аляксандр Мікалаевіч Рабцаў: — Дапамагчы можна толькі таму, хто жадае гэтага. Безумоўна, група робіць нешта, каб выправіць становішча, разварушыць адстаючых.

Але як? Нездавальняючыя адзнакі сталі для студэнтаў рэччу звычайнай: Іра Бурмака ў зімовую і летнюю сесіі мела па дзве двойкі, Рыгор Каган і Аня Матусевіч зімой атрымалі па дзве, а летам — па тры двойкі, Зоя Кунаш — дзве ў зімовую і чатыры ў летнюю сесіі.

А. М. Рабцаў лічыць, што гэтыя студэнты памыліліся дзвярыма. Адстаючыя ж спрабавалі нека апраўдаць сябе.

— Паступіла ва ўніверсітэт не адразу пасля школы, — кажа Іра Бурмака, — і таму цяжка вучыцца.

Аня Матусевіч доўга ляжала ў бальніцы, таму і атрымала ў апошнюю сесію тры двойкі. Але ж, згадзіцеся, гэта не апраўданне: зімой яна не хварэла, а двойкі былі таксама, і не адна.

— Скажыце, дзяўчаты, чаму вы не папрасілі дапамогі ў аднакурснікаў?

Маўчанне. Няма чаго адказаць. Нібы не датычацца іх і іншыя пытанні: што цікавіць, хвалюе, што перашкаджае добра займацца? Ёсць адзін адказ: нецікава. Слухаць лекцыі, сядзець на нейкіх мерапрыемствах. Гэта можна сказаць не толькі пра Іру з Аняй, а наогул пра ўсіх адстаючых.

Уладзімір Камяк займаецца спортам. Часта вымушаны прапускаць заняткі, а потым нялёгка дагнаць упущанае. У выніку ў дзве апошнія сесіі атрымаў па двойцы. Каго ж вінаваціць? Камсамольскае бюро, старасту, адказнага за акадэмічны сектар? Не, у першую чаргу самога Уладзіміра.

I ўсё ж з першага разу цяжка ва ўсім разабрацца. Шкада, што ніхто не бачыць за сабой віны. Адстаючыя сцвярджаюць, што займаюцца, як ім дазваляюць магчымасці. Па словах камсорга, актыў групы таксама ні ў чым не вінаваты.

Зразумела толькі адно: пара выпраўляць становішча і сур'эзна брацца за вучобу, бо дзе б ні працавалі пасля заканчэння ўніверсітэта, вы павінны быць добрымі спецыялістамі. Скажыце, каму патрэбны пасрэдны настаўнік ці ўрач, вучоны ці інжынер?

I. НОВІКАВА,
студэнтка факультэта журналістыкі.

А ТЫ — ГАСПАДАР?

АБАВЯЗАК студсавета — сачыць за захаваннем студэнтамі парадку і дысцыпліны ў інтэрнаце. Хаця, здаецца, кожны ведае гэта, толькі далёка не кожны падпарадкоўваецца існуючаму правілу. Вось і даводзіцца членам студсавета часта выслухоўваць нараканні ў свой адрас. Але як жа паступіць інакш:

пасля некалькіх папярэджанняў жыллёва-бытавой камісіі жыхары пакою 1006 б інтэрната № 2 парадку ўсё роўна не навялі. Студэнтаў, якія жылі там, выклікалі на студсавет, пакаралі. Толькі пасля гэтага становішча змянілася: у пакой прыемна зайсці. Але як дасягнута перамога! Праз пакарэнне. А можна было б абыйсціся і без яго. На жаль, гэта не адзіны прыклад з дзейнасці студсавета ў барацьбе за захаванне ўнутранага парадку ў інтэрнаце. Іх можна прывесці шмат. А ці не лепш было б, калі б студэнты не лічылі так: «Прымусяць — прыбаром, а пакуль і так добра». Ёсць жа ў інтэрнаце пакой, куды прыемна зайсці: акуратна прыбраныя ложка, чыста вымытая падлога.

Ці вось яшчэ адна праблема: арганізацыя субот-

нікаў на паверхах. Тут ужо «ідуць у бой» старасты: тлумачаць, угаворваюць, нарашце, пагражаюць, але ў большасці выпадкаў дарэмна. Зноў даводзіцца ўмешвацца студсавету.

Не толькі гэтыя, але і шмат іншых пытанняў даводзіцца вырашаць членам студэнцкага савета: дзяжурства на паверхах, афармленне нагляднай агітацыі, паляпшэнне жыллёвых умоў у інтэрнатах і інш. І дапамагчы ў гэтай справе павінны самі студэнты.

Г. ЛЯХАУ,
член студсавета
інтэрната № 2.

На здымку: ідзе пасяджэнне студсавета інтэрната № 2; старшыня студ-

савета Ігар Гарнастай; жыва цікавіцца Іна Бахурава — старшыня культурна-выхаваўчай камісіі — студсаветаўскімі справамі; рашэнне студсавета справядлівае. Студэнт I курса фізфака Васіль Жарко разуме гэта, але...

Фота С. ПЛЫТКЕВІЧА.

На ўсіх факультэтах створаны комплексныя камісіі, зацверджаны планы работы ў інтэрнатах, на партыйных сходках і пасяджэннях партбюро факультэтаў рэгулярна заслухоўваецца інфармацыя аб стане спраў у інтэрнатах. Трэба адзначыць добрасумленную работу дэканата і партыйнай арганізацыі падрыхтоўчага факультэта ў інтэрнаце № 5. У кожнага зямляцтва замежных студэнтаў ёсць куратар, зацверджаны індывідуальныя планы работы. Нядрэнна працуюць у гэтым жа інтэрнаце і дэканат геаграфічнага факультэта, камісія юрыдычнага. Фізічны факультэт плануе і праводзіць мерапрыемствы ў інтэрнаце № 2 з улікам курсавога прынцыпу засялення паверхаў. Сутнасць гэтага прынцыпу ў тым, што пакой замацоўваюцца за студэнтамі, як правіла, на ўвесь перыяд навучання. Гэта спрыяе выхаванню дысцыпліны і адказнасці ў студэнтаў, захаванню маёмасці пакояў.

Пэўны вопыт работы калектываў кафедр у правядзенні дыспутаў, сустрэч за «круглым сталом», вечараў пытанняў і адказаў ёсць на гістарычным факультэце. Цікава праходзяць вечары кафедр у інтэрнаце № 7 у студэнтаў механіка-матэматычнага факультэта, аднак гэтыя мерапрыемствы, на жаль, эпизодычныя. Дэканатам іншых факультэтаў трэба шырэй далучаць калектывы кафедр да работы ў інтэрнатах, а

не абмяжоўваць толькі дзяжурствам у адпаведнасці з графікам. Што датычыцца наведвання інтэрнатаў, то, нягледзячы на іх узростную колькасць, трэба дабівацца, каб яны

гэтым плане заслугоўвае студсавет інтэрната № 1. Але камісіям факультэтаў па рабоце ў інтэрнатах патрэбна больш дакладна скаардынаваць дзеян-

студэнцкіх саветаў. Ніжэй сваіх магчымасцей працуе камітэт камсамола ўніверсітэта. Пытанні інтэрнацыянальнага выхавання, работа ленінскіх пакояў, афармленне

На большасці факультэтаў у інтэрнатах створаны нястатныя партыйныя групы, якія закліканы дапамагаць у рабоце студсаветаў. Але гэтыя групы не заўсёды ўмеюць будаваць сваю работу. Партыйныя бюро факультэтаў і камісія парткома павінны аказаць дапамогу гэтым групам.

Мы не ставім сваёй мэтай даваць пералік мерапрыемстваў, праведзеных і плануемых у інтэрнатах. Іх шмат — цікавых і розных. Аналізуючы мерапрыемствы, трэба адзначыць неабходнасць удасканалення сістэмы выхаваўчай работы ў пазавучэбны час. Бо маюць яшчэ месца парушэнні маральных нормаў жыцця. Дарэчы, не многія з парушальнікаў выклікаюцца на пасяджэнні студсаветаў, часцей інфармацыя трапляе адрозна ў дэканат, дзе і прымаюцца меры ўздзеяння, а адпаведна галоснасць у сценах інтэрната адсутнічае. Усе пытанні парушэння правілаў пражывання ў інтэрнатах павінны разглядацца на пасяджэнні студсавета ці — пры неабходнасці — на сумесным пасяджэнні студсавета і прафкома або студсавета і камітэта камсамола.

Увогуле, у калектыва ўніверсітэта ёсць пэўныя станоўчы вопыт работы ў інтэрнатах, але трэба прыкласці яшчэ шмат намаганняў, каб ліквідаваць недахопы і заўвагі, дабіцца больш значных поспехаў.

В. ПРОКАШАВА,
член парткома ўніверсітэта.

ДОМ НА ПЯЦЬ ГАДОЎ

У інтэрнатах ўніверсітэта жывуць 5595 студэнтаў і слухачоў падрыхтоўчага аддзялення, 275 аспірантаў. Для большасці з іх студэнцкі інтэрнат на пяць гадоў становіцца домам. Якім будзе гэты дом — утульным і прыгожым ці, як кажуць, зусім наадварот? Гэта, перш за ўсё, залежыць ад саміх жыхароў. Дапамагчы ў арганізацыі

быту і адпачынку студэнтам закліканы адміністрацыя і грамадскія арганізацыі ўніверсітэта. Пытанне аб стане арганізацыйнай і палітыка-выхаваўчай работы ў студэнцкіх інтэрнатах нядаўна абмяркоўвалася на пасяджэнні рэктарата ўніверсітэта. Спынімся на некаторых заўвагах і прапановах, якія там прагучалі.

не насілі чыста «кантралёрскі» характар. Добра, калі выкладчык стане жаданым госцем, сябрам сваіх выхаванцаў.

Камісіі факультэтаў праводзяць значную работу, але недахопам большасці з іх з'яўляецца слабы кантакт і недастатковы кантроль за дзейнасцю студэнцкіх саветаў. Дэканатам і грамадскім арганізацыям факультэтаў трэба ўважлівей падыходзіць да фарміравання органаў студэнцкага самакіравання. Так, на факультэце радыёфізікі і электронікі ў мінулым навучальным годзе старшыня студсавета выбіраўся тройчы, а работа так і не была наладжана. Ёсць у нас, безумоўна, і адрасы становічага вопыту — добрых слоў у

ні камітэта камсамола, прафбюро і студсавета, вызначыць план канкрэтных мерапрыемстваў з улікам тэрмінаў і адказных. Такія планы павінны быць у кожным інтэрнаце, каб студэнт мог загадзя планаваць свой удзел у мерапрыемствах.

Дырэкцыя студгарадка, і ў прыватнасці намеснік дырэктара па выхаваўчай рабоце, павінны дапамагчы скаардынаваць планы мерапрыемстваў у інтэрнатах, дзе жывуць студэнты некалькіх факультэтаў. Прафкому і дырэкцыі студгарадка неабходна рэгулярна праводзіць нарады па абмену вопытам работы студэнтаў розных інтэрнатаў. Аднак з-за нерашучасці і пасіўнасці дырэкцыі студгарадка ў мінулым годзе не здолела ўзначаліць работу

нагляднай агітацыі — вось толькі невялікі пералік спраў, якія маглі б зацікавіць камсапол. Што датычыць прафбюро факультэтаў, дык тэма, на жаль, абмяжоўваюць сваю работу ў інтэрнатах засяленнем, а потым — праваркай санітарнага стану. Ва ўсіх інтэрнатах у гэты момант ёсць экраны санітарнага стану, але нідзе няма належнай галоснасці, нагляднасці сацыялістычнага спаборніцтва на лепшы пакой, паверх, інтэрнат. Прафком ўніверсітэта толькі зацвярджае палажэнне па правядзенню сацспаборніцтва і падвядзенню вынікаў, ухільваючыся ад дапамогі і кантролю на прамежкавых этапах.

ТЫ ПРЫЙШЛА, МУЗА!

ДРУГІ ГОД ён чакае сваю музу. Але трэба быць невыправімым аптымістам, каб рабіць гэта ў інтэрнацкім пакоі. Аднак вы не ведаеце Пятра Цыбу. Чалавек ён этанакіраваны. Гэта так упартасць зараз называецца. Таму што вечар пачынае Пятрок з таго ж, што і ўсе вялікія: бярэ ручку і непарушнابلы аркуш паперы. Сядае за стол і чакае музу.

Яна не прыходзіць. Цыба ўтароплівае позірк у акно, слухае цішыню. Гэта тое, чаго ў інтэрнаце днём з агнём не знайдзеш. Днём то можа і знайдзеш, а вось увечары...

Вось і зараз... Сусед з пакоя справа на ўсю моц свайго «Юпітэра» сцвярджае сваю любоў да «Песняроў». Што робіцца ў пакоях злева, знізу і

зверху, сказаць амаль немагчыма. Суцэльны паток мелодыі і гукаў.

— Услухайся... — шэпча ўнутраны голас.

Пятрок услахоўваецца.

— Га, ды гэта ж голас музы!

Хлапец хапае ручку, на паперу кладуцца радкі...

Ізноў пабачыў я сялібы, Алёна мыла рушнікі, І сцены мохам параслі ўжо, А Янка ехаў ля ракі...

Пісалася як па маслу. Мелодыя нараджала новыя радкі. Апошняю страфу Пятрок выдаў, як кажуць, на адным дыханні:

Дык бяры ж ты Станіслава, Я ж — вады баюсь. Каб сядзела на ўсю лаву, Бо я ўтаплюсь...

В. ПЯРУН.

МАЁ СЯБРЫ—МАЁ БАГАЦЦЕ

СЯБРОЎ МАІХ не злічыць. Некаторых я нават не ведаю. Ні ў твар, ні па імя. Днямі прыходжу ў свой пакой, а там нейкі хлопец маю тумбачку валачэ. Кнігі прама на падлогу выклаў. У тым месцы, дзе яна раней стаяла.

— Куды? — пытаюся.— І што дазволіў?

— Ты ж сам абяцаў на мінулым тыдні.

Мо і праўда абяцаў? Няхай бярэ, калі так чалавеку трэба. А кніжкі я на падаконнік склаў. Так нават лепш. Не дзьме са шчылін.

У кіно я зараз адзін хаджу. Была ў мяне добрая сяброўка. Алёнкай звалі. Жыла ў нашым інтэрнаце на дзявятым паверсе. Прышла неяк да мяне, аж мяне дома няма. Сяброў затое

сядзіць чалавек дзесяць. Усё спрэчкі вядуць, словы разумныя кажуць. Спадабаўся Алёнцы маёй адзін разумнік у акулыхрах, які больш за ўсіх гаварыў. З ім яна зараз у кіно ходзіць. Я нічога. Я не крыўдуу. Што для сяброў не зробіш...

А ўчора вяртаюся з апошняга сеанса. Дзверы адчыніў—не самлеў ледзеве. Столькі ў пакоі сядзіць! Я б ніколі не паверыў, што можа гэтулькі памясціцца. І знаёмыя, і незнаёмыя. Ускоквае адзін, гарлапаіць:

— Во, яшчэ адзін спазніўся, наліць яму штрафную!

— Я, — пярэчу,—не спазніўся, я дадому прыйшоў.

Але слухаць мяне ніхто не стаў. Тут нейкі вайстрак жарт укруціў. Усе засмяяліся, загаманілі і на мяне забыліся.

Падсеў я на краёчак ложка. Штурхаў пад бок аднаго. Дагэтуль не прыпомню, дзе яго бачыў.

— Што, — пытаюся, — тут за размова? З якой нагоды?

— Дзівак-чалавек, — ляпае той мяне па плячы запанібраты,—то ж мы дзень нараджэння Славіка адзначаем!

І тыцкае пальцам у даўгалыгага хлапца, што сядзіць на покуце. Углядаўся, углядаўся ў яго твар, але так і не прыга-

даў, ці сустракаў дзе? Хаця б на вуліцы. Ат, таксама клопат знайшоў. Павіншаваць трэба чалавека. Сябар усё ж. Устаў, тост хацеў сказаць. Словы такія харошыя на душу наплылі. Ды толькі ўсе нуль увагі на мяне.

Пакрыўдзіўся я. Па ложку прабраўся на свой. Уціснуўся бокам між тымі, хто на ім сядзеў, і сцяной, ужо і задрамаць сабраўся. Аж нехта штурхае пад бок.

— Ты чаго тут разлэгся, я сёння тут сплю.

Барадатага гэтага, дакладна ведаю, першы раз на свае вочы бачу. Але ж мо чалавеку на самай справе спаць няма дзе. Ці ж станеш спрацацца з сябрамі. Устаў, пайшоў. Да свайго сябра. Дзверы прыадчыніў — цёмна. Спяць ужо. Падступіў да крайняга ложка, сцягнуў коўдру з нейкага дзецюка. Той прахаліўся, лыпае вачыма.

— Паспаў?—пытаюся.

— Цяпер мая чарга, у мяне першая змена, уставаць рана.

Пакрахтаў, пакрахтаў, прылепў спружынамі ложка, ды бачыць, не адчэпіўся. Устаў неахвотна, падаўся некуды. Лёг я спаць. Як-ніяк заўтра першая змена.

Адным словам, мае сябры—маё багацце.

В. ГРАМОВІЧ.

З РОЗНЫХ КРЫНІЦ...

РАІМ ПРЫГАТАВАЦЬ
«ТОРТ «ДЭКАНАТ». Бяруцца залікоўкі, у неабходнай колькасці прастаўляюцца штампы, дадаецца крыху дробнанарэзаных заліковых ведамасцей. Усё гэта змешваецца са строгай вымовай і ставіцца на п'яць гадоў у сейф. Калі за гэты час торт не пакрыўся загадам аб выключэнні, то ён упрыгожваецца зверху дыпламам і з шырокай усмешкай падаецца да стала. Размеркаванне — па густу.

СУСТРАКАЮЦА САПЕРНІКІ
«П'ЯНСТВУ — БОЙ!» — зноў абвясцілі студэнты Кастусь М. і Міхась К. Учора перамагло п'янства. Сёння сапернікі сустракаюцца ў другі раз.

ДОШКА ЗАГАДАЎ
ЗА СІСТЭМАТЫЧНЫЯ пропускі лекцыя адлічыць студэнта Храшчыкава з універсітэта. Аднак, улічваючы яго складанае матэрыяльнае становішча, стыпендыю за ім захаваць.

У СУВЯЗІ са здачай справаздачы аб практыцы ў верасні тэрмін работы па ўборцы бульбы студэнту Царапкіну перанесці на снежань.

ПАРАДЫ ПАЧЫНАЮЧЫМ
КАЛІ табе дадуць лінзу і папрасяць паказаць фокус, смела кажы, што прыйшоў экзамены здаваць, а не фокусы паказваць.

БІБЛІЯТЭКА — месца, дзе можна спісваць зусім бесплакрана.

ЦІКАВАЕ — ПОБАЧ
АРЫГІНАЛЬНЫ СРОДАК захавання ведаў вынайшаў студэнт другога курса Васіль Р. Ён прапанаваў захоўваць веды ў падручніках.

— Калі падручнікі не здаваць у бібліятэку, — кажа малады рацыяналізатар, — то веды добра захоўваюцца да экзаменацыйнай сесіі. На экзаменах застаецца толькі выняць іх адтулі і перадаць выкладчыку.

ГІСТАРЫЧНАЯ СТАРОНКА
ПА ДАРОЗЕ ў Луўр д'Артань-

ян загнаў двух коней: аднаго—Атосу, другога—Партосу.

ЭКЗАМЕНАЦЫЙНАЯ ХРОНІКА
— Якая форма Зямлі?
— Круглая.
— Як вы можаце гэта даказаць?

— Ну няхай будзе квадратная, я не хачу спрачацца.

З ВЫСОКАЙ ТРЫБУНЫ
НЕКАТОРЫЯ студэнты мараць далёка пайсці. А вось далёка паехаць адмаўляюцца.

НОВЫЯ ПАДРУЧНІКІ І ІХ АЎТАРЫ
«ТЭОРЫЯ КАЧЭННЯ». Калабок.
«ДРЭВААПРАЦОЎКА». Папа Карла.
«РЭЖУЧЫЯ ІНСТРУМЕНТЫ». Бармалей.
«ГІДРАЎЛІКА». Садко.
«БУДАЎНІЧЫЯ НОРМЫ І ПРАВІЛЫ». Тры парасяці.

ПЫТАННЕ РУБАМ

Якая праца ў фізіка? Разумовая ці фізічная?
Ці можа быць у жыцця шчаслівы канец?
Чым хварэш, калі ўвесь час забываеш, як называецца твая хвароба?
Ці варта развіваць у сабе пацупцё гумару, пазбаўляючы такім чынам сябе смяяцца апошнім?

ДОШКА АБ'ЯЎ
● МЯНЯЮ дзень пасля экзамена на ноч перад экзаменам.

● У СТУДЭНЦКІМ буфэце прадаецца чыстай вады малако.

● НАБУДУ расклад урокаў жыцця.

● ЗДАМ экзамены, калі прымуць.

● ПАВАЖАНЫЯ СТУДЭНТЫ! Ліфт адключаны на месяц для рамонту. Бліжэйшы ліфт у інтэрнаце насупраць.

СТУДЭНЦКАЯ МУДРАСЦЬ

● Калі я раскусіў лепшага сябра — драма. Калі ён мяне — трагедыя.

● Ударыўся ў навуку, але атрымаў траўму.

● Столькі разоў браў сябе ў рукі, што ў акружаючых яны зусім апусціліся.

Ліфт

Лірычна-Іранічны Факультэт вітае вас, сябры!

— Чаму Вы вырашылі паступаць на наш факультэт?
— Тата, не задавай недарэчных пытанняў.
Мал. І. САВОСЦЕНКІ.

- Атрыманьня стыпендыі забываюцца хутчэй, чым атрыманьня за гэты ж час веды.
  - Ці варта яшчэ пытацца студэнта, у якога ўсё напісана на твары?
  - Адмовіўся ад шчасця, калі даведаўся, што яно ў грашах.
  - Ну добра, выйдзеш ты ў людзі! Але што ты ім скажаш?
  - Калі зусім нічога не ведаеш, адчуваеш сябе некалькі больш упэўнена.
  - У студэнтаў падчас апетыт паяўляецца толькі пасля абеду ў студэцкай сталовай.
  - Як так разлічыць, каб шлюб атрымаўся па разліку?
  - Жыць бы прыпяваючы, ды голасу няма.
  - Пакупнік заўжды правы. Але ён не павінен аб гэтым ведаць.
  - Калі вам ёсць яшчэ што губляць, значыць, не ўсё яшчэ згублена.
  - Першым вітаецца не той, хто больш культурны, а той, у каго слабейшыя нервы.
  - Што толькі не казаў унутраны голас. Але аднойчы стаў крычаць і ахрып.
  - Закапаў свой талент у зямлю. Але забыў, у якім месцы.
- Сабраў дзяжурны па «ЛІФТУ».

— Дапамажы паступіць у архітэктурны, я табе такі папац адбудую...
Мал. Я. МІЛУТКІ.

